

Cartea lui Ioel și Biserica Adventistă de Ziua a Șaptea laodiceană - Numărul doi

Jeff Pippenger

2025-12-02

Numărul doi

Cu o dorință arzătoare privesc înainte spre timpul când evenimentele din ziua Cincizecimii se vor repeta cu și mai mare putere decât atunci. Ioan spune: „Am văzut un alt înger pogorându-se din cer, având mare putere; și pământul s-a luminat de slava lui.” Atunci, ca în vremea Cincizecimii, oamenii vor auzi adevărul vestit lor, fiecare în limba sa.

Dumnezeu poate insufla viață nouă în orice suflet care dorește cu sinceritate să-I slujească și poate atinge buzele cu un cărbune aprins luat de pe altar, făcându-le elocvente în lauda Sa. Mii de voci vor fi înzestrate cu puterea de a vesti minunatele adevăruri ale Cuvântului lui Dumnezeu. Limba bâlbâitoare va fi dezlegată, iar cei timizi vor fi întăriți să poarte o mărturie curajoasă pentru adevăr. Fie ca Domnul să-Și ajute poporul să curățească templul sufletului de orice întinare și să mențină o legătură atât de strânsă cu El, încât să fie părtași la ploaia târzie când va fi revărsată. Review and Herald, 20 iulie 1886.

Cincizecimea, atunci când este privită ca o sărbătoare a Domnului, nu poate fi separată de Paște, de Sărbătoarea Azimelor, de jertfa pârgii și de Sărbătoarea Săptămânilor. Cincizecimea este o perioadă de timp, deși este și un moment în timp. De aceea este numită „perioada Cincizecimii”. Perioada a început cu moartea, îngroparea și învierea lui Hristos. După înălțarea Sa, Hristos a început patruzeci de zile de instruire personală, urmate de zece zile în odaia de sus, în care s-a realizat unitatea. 9/11 a început o perioadă care se încheie odată cu legea duminicală din Statele Unite. Acea lege duminicală este reprezentată de ziua Cincizecimii ca un moment în timp; un moment în timp care a fost precedat de o perioadă de timp care a început la 9/11. De la 9/11 până la legea duminicală, „perioada Cincizecimii” se repetă.

Petru a explicat că fenomenul miraculos al „limbilor de foc” nu era o nebunie beată, ci o împlinire a celor scrise în cartea lui Ioel, deoarece împotriva mesajului a fost ridicată o controversă. „Limbile” reprezintă prezentarea unui mesaj, iar focul îl reprezintă pe Duhul Sfânt. Mesajul Cincizecimii reprezintă o îmbinare a divinității (Dumnezeu este un foc mistuitor) cu umanitatea limbii omenești. Așa cum Petru îi reprezintă pe cei o sută patruzeci și patru de mii în timpul ploii târzii, tot astfel iudeii cântitori reprezintă un popor al legământului de odinioară, care este trecut cu vederea chiar în clipa când ploaia târzie cade.

Și toți s-au umplut de Duhul Sfânt și au început să vorbească în alte limbi, după cum le dădea Duhul să rostească. Și locuiau la Ierusalim iudei, bărbați evlavioși, din toate neamurile de sub cer. Când s-a auzit acest sunet, mulțimea s-a adunat și a fost nedumerită, pentru că fiecare îi auzea vorbind în limba lui proprie. Și toți se mirau și se minunau, zicând unii către alții: Iată, nu sunt toți aceștia care vorbesc galileeni? Și cum de-i auzim fiecare în limba noastră, în care ne-am născut? Parți, mezi și elamiți, și cei ce locuiesc în Mesopotamia, în Iudeea și Capadocia,

în Pont și Asia, în Frigia și Pamfilia, în Egipt și în părțile Libiei dinspre Cirene, și oaspeți din Roma, iudei și prozeliti, cretani și arabi, îi auzim vorbind în limbile noastre lucrările minunate ale lui Dumnezeu. Și toți erau uimiți și în nedumerire, zicând unii către alții: Ce poate să însemne aceasta? Iar alții își băteau joc și ziceau: Aceștia sunt plini de vin nou. Dar Petru, ridicându-se în picioare împreună cu cei unsprezece, și-a ridicat glasul și le-a zis: Bărbați ai Iudeii și voi toți care locuiți în Ierusalim, să știți aceasta și ascultați cuvintele mele: Căci aceștia nu sunt beți, cum presupuneți voi, fiindcă este abia ceasul al treilea din zi. Faptele Apostolilor 2:4-15.

Petru explică Cincizecimea ca împlinire a cărții lui Ioel. El face aceasta în mod profetic atunci când întreaga lume este reprezentată, căci pasajul afirmă că auditoriul a venit «din toate neamurile care sunt sub cer». La 9/11 pământul a fost luminat de slava lui Hristos, iar apoi, din nou, la legea duminicală, cei o sută patruzeci și patru de mii vor reflecta în mod desăvârșit slava lui Hristos, pe măsură ce vor fi înălțați ca un stindard înaintea întregii lumi. Perioada Cincizecimii a început la 9/11 și se încheie la legea duminicală.

Niciunul dintre noi nu va primi vreodată pecetea lui Dumnezeu atâta timp cât caracterele noastre mai păstrează vreo pată sau întinare. Nouă ne revine să remediem defectele din caracterele noastre, să curățăm templul sufletului de orice întinare. Atunci ploaia târzie va cădea peste noi, așa cum ploaia timpurie a căzut peste ucenici în Ziua Cincizecimii.

Ne mulțumim prea lesne cu dobândirile noastre. Ne socotim bogați și îmbogățiiți cu bunuri și nu știm că suntem 'ticăloși, nenorociți, săraci, orbi și goi.' Acum este vremea să luăm aminte la îndemnul Martorului Adevărat: 'Te sfătuiesc să cumperi de la Mine aur lămurit prin foc, ca să te îmbogățești; și veșminte albe, ca să te îmbraci și să nu se arate rușinea goliciunii tale; și unge-ți ochii cu alifie pentru ochi, ca să vezi.' ...

Acum este vremea când trebuie să ne păstrăm pe noi și pe copiii noștri neîntinați de lume. Acum este vremea când trebuie să ne spălăm veșmintele caracterului și să le albim în sângele Mielului. Acum este vremea când trebuie să biruim mândria, patima și trândăvia duhovnicească. Acum este vremea când trebuie să ne trezim și să depunem un efort hotărât pentru simetria caracterului. „Astăzi, dacă veți auzi glasul Lui, nu vă împietriți inimile.” Ne aflăm într-o poziție deosebit de încercătoare, așteptând și vegheând în vederea arătării Domnului nostru. Lumea zace în întuneric. „Dar voi, fraților,” spune Pavel, „nu sunteți în întuneric, pentru ca ziua aceea să vă prindă ca un hoț.” Este întotdeauna scopul lui Dumnezeu să aducă lumină din întuneric, bucurie din întristare și odihnă din osteneală pentru sufletul care așteaptă și tânjește.

Ce faceți, fraților, în marea lucrare de pregătire? Cei care se unesc cu lumea primesc tiparul lumesc și se pregătesc pentru semnul fiarei. Cei care nu se încred în ei înșiși, care se smeresc înaintea lui Dumnezeu și își curățesc sufletele prin ascultarea adevărului — aceștia primesc tiparul ceresc și se pregătesc pentru pecetea lui Dumnezeu pe frunțile lor. Când decretul va fi emis și pecetea va fi pusă, caracterul lor va rămâne curat și fără pată pentru veșnicie.

Acum este vremea pregătirii. Pecetea lui Dumnezeu nu va fi niciodată așezată pe fruntea unui bărbat sau a unei femei necurate. Nu va fi niciodată așezată pe fruntea vreunei persoane

ambicioase, iubitoare de lume. Nu va fi niciodată așezată pe fruntea bărbaților sau a femeilor cu limbi mincinoase ori cu inimi viclene. Toți cei ce primesc pecetea trebuie să fie fără pată înaintea lui Dumnezeu — candidați pentru cer. Înaintați, fraților și surorilor mele. Nu pot scrie acum decât pe scurt asupra acestor puncte, doar atrăgându-vă atenția asupra necesității pregătirii. Cercetați Scripturile pentru voi înșivă, ca să înțelegeți solemnitatea înfricoșătoare a ceasului de față. Mărturii, volumul 5, 214, 216.

Aici, Sora White identifică Cincizecimea drept un moment în timp, coincizând cu legea duminicală din Statele Unite, „când decretul este emis”. Totuși, deși ea indică legea duminicală și Cincizecimea drept un moment în timp, mesajul ei de chemare la pregătire identifică o perioadă care precede legea duminicală, tipificată de perioada Cincizecimii. Legea duminicală este testul Sabatului zilei a șaptea, iar perioada de la 11 septembrie până la legea duminicală poate fi identificată drept „ziua pregătirii Domnului” simbolică. Pregătirea precede testul.

„Ploaia târzie va cădea peste” cei o sută patruzeci și patru de mii, „întocmai cum ploaia timpurie a căzut peste ucenici în Ziua Cincizecimii.” Perioada reprezentată ca timpul Cincizecimii a început cu o stropire când Hristos S-a întors de la înălțarea Sa.

După ce a spus aceasta, a suflat asupra lor și le-a zis: Primiți Duhul Sfânt. Ioan 20:22.

Suflarea Lui transmite Duhul Sfânt, iar suflarea este cea care produce sunetul cuvintelor. Isus este Cuvântul, iar suflarea Lui transmite Duhul Sfânt prin transmiterea cuvântului Său. Suflarea este cea care a adus la viață trupul lui Adam, iar suflarea este cea care aduce la viață oastea lui Ezechiel de oase uscate ale morților înviați.

"Actul lui Hristos de a sufla Duhul Sfânt asupra ucenicilor Săi și de a le împărtăși pacea Sa a fost ca câteva picături înaintea ploii îmbelșugate care avea să fie dată în ziua Cincizecimii." Spiritul Profeției, volumul 3, 243.

La începutul perioadei Cincizecimii, „suflarea” lui Hristos le-a împărtășit ucenicilor Duhul Sfânt, dar unii s-au îndoit.

Dar Toma, unul dintre cei doisprezece, numit Didim, nu era cu ei când a venit Isus. De aceea ceilalți ucenici i-au zis: L-am văzut pe Domnul. Iar el le-a zis: Dacă nu voi vedea în mâinile Lui semnul cuielor și nu-mi voi pune degetul în semnul cuielor și nu-mi voi pune mâna în coasta Lui, nu voi crede. Ioan 2:24, 25.

Perioada Cincizecimii a inaugurat o perioadă de „încercare”, care a început cu suflarea lui Hristos și cu controversa îndoielii lui Toma. Controversa lui Toma de la început preînchipuie controversa iudeilor la sfârșitul perioadei Cincizecimii. Hristos a împărtășit Cuvântul Său și pe Duhul Sfânt ucenicilor la început, iar ucenicii au împărtășit cuvântul și pe Duhul Sfânt lumii la sfârșitul perioadei Cincizecimii.

Lucrarea pe care Hristos a săvârșit-o când a suflat asupra ucenicilor a fost o a doua mărturie a aceleiași lucrări pe care tocmai o săvârșise cu ucenicii pe drumul spre Emaus.

Și s-a întâmplat că, pe când vorbeau între ei și se întrebau, Iisus Însuși S-a apropiat și mergea împreună cu ei. Dar ochii lor erau ținuți, ca să nu-L cunoască. ...

Atunci le-a zis: O, nepricepuților și zăbavnici cu inima, ca să credeți toate câte au grăit prorocii! Nu trebuia oare Hristos să pătimească acestea și să intre în slava Sa? Și, începând de la Moise și de la toți prorocii, le-a tâlcuit, în toate Scripturile, cele privitoare la El. Și s-au apropiat de satul spre care mergeau; iar El Se făcea că vrea să meargă mai departe. Dar L-au rugat stăruior, zicând: Rămâi cu noi, căci este spre seară și ziua este pe sfârșite. Și a intrat să rămână cu ei. Și, pe când ședea El la masă cu ei, a luat pâinea, a binecuvântat-o, a frânt-o și le-a dat-o. Atunci li s-au deschis ochii și L-au cunoscut; iar El S-a făcut nevăzut dinaintea lor. Și au zis unul către altul: Oare nu ne ardea inima în noi, când ne vorbea pe cale și ne deschidea Scripturile? Luca 24:15, 16, 25-32.

Așa cum Iisus „a șezut la masă” în Emaus, după aceea a mâncat împreună cu ucenicii. În ambele cazuri este prezentată luarea mesei. Împreună, ele indică faptul că începutul perioadei Cincizecimii este marcat de suflarea Duhului Sfânt și totodată de luarea mesei. Evenimentele inaugurale produc o controversă între o categorie care crede și o categorie care se îndoiește. Luarea mesei, dăruirea Duhului Sfânt și deschiderea Scripturilor cuprind și faptul că Hristos și-a început învățătura cu „Moise și toți prorocii”. Învățătura lui Hristos a fost transmisă prin luarea liniei profetice a lui Moise și punerea ei în acord cu liniile tuturor prorocilor, puțin aici, puțin acolo.

La 11 septembrie, cele patru vânturi ale lui Ezechiel și-au revărsat suflarea peste oasele moarte și uscate din capitolul treizeci și șapte. În acel timp, așa cum este preînchipuit de îngerul care a coborât la 11 august 1840 și a împuternicit solia primului înger, îngerul din Apocalipsa optsprezece a coborât cu o solie care trebuie mâncată, așa cum au mâncat ucenicii la începutul perioadei Cincizecimii. Reticența lui Toma de a crede identifică faptul că, atunci când solia este prezentată, este marcată o zguduire.

Vorbind despre prăbușirea Turnurilor Gemene de la 11 septembrie, ni se spune că Domnul S-a ridicat ca să „zguduie cumplit neamurile”. Este important să ne amintim că o „zguduire” în mijlocul poporului lui Dumnezeu este provocată de cei care se împotrivesc unui mesaj al adevărului. Există „zgudui” exterioare, dar zguduirile interne din sânul bisericii au loc în contextul prezentării unui mesaj.

Am întrebat care este semnificația zguduirii pe care o văzusem și mi s-a arătat că ea va fi provocată de mărturia dreaptă chemată la iveală de sfatul Adevăratului Martor către Laodiceeni. Aceasta își va face lucrarea asupra inimii celui ce o primește și îl va conduce să înalțe stindardul și să reverse adevărul drept. Unii nu vor suporta această mărturie dreaptă. Se vor ridica împotriva ei, iar aceasta va provoca o zguduire în rândul poporului lui Dumnezeu.

Am văzut că mărturia Adevăratului Martor nu a fost nici pe jumătate luată în seamă. Mărturia solemnă de care atarnă soarta bisericii a fost tratată cu ușurătate, dacă nu chiar cu totul nesocotită. Această mărturie trebuie să lucreze o pocăință adâncă; toți cei care o primesc cu adevărat vor asculta de ea și vor fi curățiți. Scrieri timpurii, 271.

„Zguduirea” internă este cauzată de cei care se împotrivesc prezentării soliei laodiceane. Sora White identifică solia din 1888 a lui Jones și Waggoner drept solia laodiceană.

"Solia care ne-a fost dată prin A. T. Jones și E. J. Waggoner este solia lui Dumnezeu pentru biserica laodiceană, iar vai de oricine mărturisește că crede adevărul și totuși nu răsfrânge asupra altora razele date de Dumnezeu." Materialele din 1888, 1053.

Împotrivirea față de solia laodiceană produce o zguduire, iar Sora White corelează solia din 1888 cu coborârea îngerului din Apocalipsa optsprezece.

„Refuzul de a renunța la opiniile preconceptuate și de a accepta acest adevăr a stat la baza unei mari părți a opoziției manifestate la Minneapolis împotriva soliei Domnului prin frații Waggoner și Jones. Prin stărnirea acelei opoziții, Satana a reușit să țină, într-o mare măsură, departe de poporul nostru puterea specială a Duhului Sfânt pe care Dumnezeu dorea cu ardoare să le-o dăruiască. Vrajmașul i-a împiedicat să dobândească acea eficiență care ar fi putut fi a lor în ducerea adevărului în lume, așa cum apostolii l-au proclamat după ziua Cincizecimii. Lumina care este menită să lumineze întreg pământul cu slava ei a fost întâmpinată cu împotrivire, iar prin acțiunea propriilor noștri frați a fost, într-o mare măsură, ținută departe de lume.” Mesaje alese, cartea 1, 235.

Îndoiala lui Toma de la începutul perioadei Cincizecimii, prefigurând răzvrătirea împotriva soliei care a sosit în ziua Cincizecimii, a prefigurat zguduirea care a avut loc atunci când conducerea Adventismului de Ziua a Șaptea s-a ridicat și s-a împotrivit soliei către biserica laodiceană, așa cum a fost prezentată de Jones și Waggoner în 1888. În 1888, îngerul puternic din Apocalipsa optsprezece a coborât ca să lumineze pământul cu slava Sa, dar, în mare măsură, din cauza refuzului acelor conducători de a lăsa deoparte opiniile preconceptuate, s-a repetat răzvrătirea lui Core, Datan și Abiram. Toma, iudeii de la Cincizecime, răzvrătirea lui Core din vremea lui Moise, răzvrătirea din 1888, toate prefigurează 9/11, când, potrivit lui Ioel, trebuia să se sune din trâmbiță. Trâmbița aceea, potrivit lui Isaia, a fost sunată pentru a identifica păcatele poporului lui Dumnezeu, tipificând astfel 1888 și solia către Laodicea. Străjerul lui Ieremia, care sună din trâmbiță pentru a chema la întoarcerea pe „căile cele vechi”, se aliniază cu Isaia, care își înalță glasul ca o trâmbiță. Străjerii lui Ieremia sunt străjerii lui Habacuc, care pune întrebarea cu privire la care va fi poziția lui în disputa sau dezbateră istoriei sale.

Voi sta la locul meu de strajă, mă voi așeza pe turn și voi veghea să văd ce îmi va spune și ce voi răspunde când voi fi muștrat. Habacuc 2:1.

Cuvântul „reproved” înseamnă „muștrat” sau „contrazis” și implică o întrebare, căci versetul următor oferă un răspuns.

Și Domnul mi-a răspuns și a zis: Scrie vedenia și fă-o limpede pe tăblițe, ca să alerge cel ce o citește. Habacuc 2:2.

„Dezbateră” sau zguduirea care a început, ca împlinire a istoriei millerite, a constat în opoziția dintre mesajul lui William Miller și regulile lui de interpretare profetică, pe de o parte, și teologia protestantismului, pe de altă parte. Dezbateră din istoria millerită a început odată cu confirmarea

mesajului millerit la 11 august 1840, când „nimeni altul decât Isus Hristos” a coborât cu o cârtică pe care Ioan trebuia s-o ia și s-o mănânce. Argumentul străjerilor din Habacuc, îndoielile lui Toma, răzvrătirea din 1888, răzvrătirea lui Core, acuzația de beție la Cincizecime, toate mărturisesc despre o dezbatere care a început la 9/11. Controversa care se dezbate privește mesajul ploii târzii, care a început să stropească la 9/11.

Răspunsul din Habacuc care i-a condus pe Milleriți să alcătuiască planșa din 1843 se leagă de dezvoltarea a două clase de închinători, reprezentată de Core și asociații lui în opoziție cu Moise; de Toma și ceilalți ucenici; de acuzația iudeilor de beție la Cincizecime; de conducerea Adventismului în 1888; de Protestanți în opoziție cu Milleriți în 1844; și de fecioarele neînțelepte și înțelepte ale zilei de 22 octombrie 1844.

La 9/11, Hristos a suflat asupra ucenicilor Săi Duhul Sfânt ca niște picături premergătoare revărsării depline la timpul legii duminicale. Apoi le-a deschis înțelegerea pentru solia profetică, începând „rând după rând” cu Moise, călăuzindu-i pe acei ucenici înapoi la vechile cărări ale lui Ieremia, unde au fost unși să sune din trâmbița de avertizare. Suflarea lui Hristos la 9/11 a venit din cele patru vânturi ale lui Ezechiel și ale lui Ioan și a fost solia laodiceană, care este „mărturia dreaptă”, ce provoacă o zguduire pe măsură ce i se stă împotriva. 1888 tipifică răzvrătirea lui Core, Datan și Abiram, căci nu numai solia era respinsă, ci și străjerii aleși care dădeau trâmbiței un sunet clar.

Sora White a consemnat că „zguduirea pe care o văzusem” „avea să fie provocată de mărturia dreaptă, chemată la iveală de sfatul Adevăratului Martor către Laodiceeni”. Solia din 1888 a fost acea mărturie dreaptă, iar atât 1888, cât și 9/11 marchează coborârea îngerului din Apocalipsa 18.

„O mărturie directă trebuie adusă bisericilor și instituțiilor noastre, pentru a-i trezi pe cei ce dorm.”

Atunci când cuvântul Domnului este crezut și ascultat, se va realiza un progres constant. Să vedem acum marea noastră trebuință. Domnul nu ne poate folosi până când nu suflă viață în oasele uscate. Am auzit rostindu-se cuvintele: „Fără mișcarea adâncă a Duhului lui Dumnezeu asupra inimii, fără influența Sa dătătoare de viață, adevărul devine o literă moartă.” Review and Herald, 18 noiembrie 1902.

La 11 septembrie, solia laodiceană a atins împlinirea ei desăvârșită, întrucât a început să fie proclamat ultimul apel adresat fostului popor al legământului lui Dumnezeu. Atunci Sora White notează: „O mărturie directă trebuie dată bisericilor și instituțiilor noastre, pentru a-i trezi pe cei adormiți.” Solia laodiceană a început când îngerul din Apocalipsa optsprezece a coborât la 11 septembrie, ceea ce înseamnă că la 11 septembrie solia către Adventiștii de Ziua a Șaptea laodiceeni a fost și este: „Trezii-vă.” Ioel le-a poruncit bețivilor să se trezească în versetul cinci al capitolului întâi. 11 septembrie marchează sosirea perioadei finale de încercare pentru adventism și reprezintă porunca lui Ioel: „Trezii-vă.” Sezonul Cincizecimii începe cu o trezire a poporului lui Dumnezeu la 11 septembrie și se încheie cu împlinirea pildei celor zece fecioare chiar înaintea legii duminicale.

Trezirea de la 9/11 este un apel adresat generației finale a unui popor al legământului aflat în apostazie. Trezirea chiar înaintea legii duminicale închide ușa pentru fostul popor al legământului. Începutul și sfârșitul sunt unul și același, iar în iulie 2023 cei doi martori din Apocalipsa unsprezece au fost treziți cu privire la răzvrătirea predicției din 18 iulie 2020. Trezirea din mijloc este reprezentată de răzvrătire, ceea ce identifică 9/11 drept prima literă a alfabetului ebraic, 18 iulie 2020 drept a treisprezecea literă, iar legea duminicală drept a douăzeci și doua și ultima literă a alfabetului ebraic. A douăzeci și doua literă reprezintă combinarea divinității cu umanitatea, care este finalizată în ultima dintre acele trei treziri.

Domnul „suflă viață în oasele uscate” la 9/11, așa cum a suflat Duhul Sfânt peste ucenici la începutul perioadei Cincizecimii. Ucenicii, după înălțarea Sa, îi reprezintă pe cei care au primit Duhul Sfânt și căroră, ulterior, li s-a deschis înțelegerea Cuvântului profetic prin metodologia „rând după rând”. Primirea Duhului Sfânt a avut loc în timp ce luau masa, căci a mânca în chip duhovnicesc cere să mănânci trupul și să bei sângele lui Isus, care este Cuvântul.

Răzvrățiții care s-au alăturat lui Core, Datan și Abiram reprezintă (la fel ca și conducerea Adventismului din 1888) clasa care provoacă zguduirea, împotrivindu-se soliei trâmbiței ce identifică păcatele poporului lui Dumnezeu și cheamă, de asemenea, la întoarcerea la căile vechi, la adevărurile fundamentale reprezentate de cele «șapte vremi» din Leviticul douăzeci și șase. Trâmbița cheamă atât la redeșteptare, cât și la reformă. Cea dintâi dintre nestematele profetice ale lui Miller, și totodată cea dintâi respinsă de Adventism, reprezintă începutul și sfârșitul mișcării millerite. Începutul și sfârșitul soliei primului înger, așa cum a fost proclamată de milleriți, sunt marcate de cele «șapte vremi» ale lui Moise. La început a fost acceptată, iar la sfârșit a fost respinsă. Din pricina acelei respingeri, Ezechiel prezintă Adventismul ca pe o vale de oase moarte și uscate. Perioada de la 1863 până la legea duminicală din Statele Unite este valea vedeniei, după Isaia douăzeci și doi, dar este o vale de oase moarte și uscate după Ezechiel. Ambele dintre acele văi profetice se aliniază cu valea lui Iosafat din Ioel, pe care Ioel o identifică, de asemenea, drept valea hotărârii.

Odată stabilite aceste concepte, se poate pune întrebarea: cum se face că, odată cu 9/11, cartea lui Ioel a devenit mesajul pe care Petru l-a identificat la Cincizecime? Vom încerca să clarificăm aceste concepte în articolele următoare.

(Scris la 5 noiembrie 1892, din Adelaide, Australia de Sud, către „Dragă nepot și nepoată, Frank și Hattie [Belden].”)

Când vei fi luminat de Duhul Sfânt, vei vedea toată acea nelegiuire de la Minneapolis așa cum este ea, așa cum o vede Dumnezeu. Dacă nu te voi mai vedea niciodată în lumea aceasta, să fii încredințat că îți iert tristețea, apăsarea și povara sufletească pe care mi le-ai pricinuit pe nedrept. Dar, de dragul sufletului tău, de dragul Celui care a murit pentru tine, doresc să-ți vezi și să-ți mărturisești greșelile. Te-ai unit cu aceia care s-au împotrivit Duhului lui Dumnezeu. Aveai toate dovezile de care aveai nevoie că Domnul lucra prin frații Jones și Waggoner; dar nu ai primit lumina; iar după simțămintele căroră le-ai dat curs și cuvintele rostite împotriva adevărului, nu te-ai simțit gata să mărturisești că ai greșit, că acești oameni aveau o solie de la Dumnezeu și că ai nesocotit atât solia, cât și pe soli.

Niciodată până atunci nu am văzut în rândul poporului nostru o atât de statornică mulțumire de sine și un asemenea refuz de a primi și a recunoaște lumina, cum s-a manifestat la Minneapolis. Mi s-a arătat că niciunul dintre cei care au întreținut duhul manifestat la acea adunare nu va avea din nou lumină clară pentru a discerne prețiozitatea adevărului trimis din cer până când nu își va smeri mândria și nu va mărturisi că nu era însuflețit de Duhul lui Dumnezeu, ci că mintea și inima îi erau pline de prejudecăți. Domnul dorea să Se apropie de ei, să-i binecuvânteze și să-i vindece de abaterile lor, dar ei n-au voit să asculte. Ei erau însuflețiți de același duh care i-a inspirat pe Core, Datan și Abiram. Acei bărbați ai lui Israel erau hotărâți să se împotrivescă oricărei dovezi care i-ar fi dovedit că sunt în greșală și au mers tot înainte pe calea răzvrătirii până când mulți au fost atrași să se unească cu ei.

Cine erau aceștia? Nu cei slabi, nu cei neștiutori, nu cei neluminați. În acea răscoală se aflau două sute cincizeci de căpetenii vestite în adunare, bărbați de renume. Care era mărturia lor? 'Toată adunarea este sfântă, fiecare dintre ei, și Domnul este în mijlocul lor: pentru ce, dar, vă ridicăți voi mai presus de adunarea Domnului?' [Numeri 16:3]. Când Core și tovarășii lui au pierit sub judecata lui Dumnezeu, poporul pe care îl înșelaseră nu a văzut mâna Domnului în această minune. Întreaga adunare, a doua dimineață, i-a învinuit pe Moise și pe Aaron: 'Voi ați omorât poporul Domnului' [versetul 41], și molima a venit peste adunare, și au pierit mai mult de paisprezece mii.

Când m-am hotărât să părăsesc Minneapolis, îngerul Domnului a stat lângă mine și a zis: „Nu așa; Dumnezeu are o lucrare pentru tine de făcut în acest loc. Poporul repetă răzvrătirea lui Core, Datan și Abiram. Te-am așezat în poziția ta cuvenită, pe care cei ce nu sunt în lumină nu o vor recunoaște; nu vor lua aminte la mărturia ta; dar Eu voi fi cu tine; harul și puterea Mea te vor susține. Nu pe tine te disprețuiesc, ci pe solii și pe mesajul pe care îl trimit poporului Meu. Au arătat dispreț față de cuvântul Domnului. Satana le-a orbit ochii și le-a pervertit judecata; și, dacă fiecare suflet nu se va pocăi de acest păcat al lor — această independență nesfințită care insultă Duhul lui Dumnezeu — vor umbla în întuneric. Voi lua sfeșnicul din locul lui, afară numai dacă se pocăiesc și se întorc, ca să-i vindec. Și-au întunecat vederea duhovnicească. Nu au voit ca Dumnezeu să-Și arate Duhul și puterea; căci au un duh de batjocură și dezgust față de Cuvântul Meu. Ușurătatea, flecăreala, zeflemeaua și glumirea sunt practicate zilnic. Nu și-au aplecat inima să Mă caute. Umblă în lumina scânteilor focului aprins de ei înșiși și, dacă nu se pocăiesc, se vor culca în întristare. Așa zice Domnul: Stai la postul tău de datorie; căci Eu sunt cu tine și nu te voi lăsa, nici nu te voi părăsi.” Aceste cuvinte de la Dumnezeu nu am îndrăznit să le nesocotesc.

În Battle Creek, lumina a strălucit în raze limpezi, strălucitoare; dar cine dintre aceia care au avut un rol în adunarea de la Minneapolis au venit la lumină și au primit bogatele comori ale adevărului pe care Domnul li le-a trimis din cer? Cine au ținut pasul cu Conducătorul, Isus Hristos? Cine și-au făcut deplina mărturisire a zelului lor greșit, a orbirii lor, a geloziilor și bănuielilor lor rele, a sfidării lor față de adevăr? Niciunul; iar din pricina faptului că, vreme îndelungată, au neglijat să recunoască lumina, aceasta i-a lăsat mult în urmă; nu au crescut în har și în cunoașterea lui Hristos Isus, Domnul nostru. Nu au reușit să primească harul trebuincios pe care l-ar fi putut avea și care i-ar fi făcut bărbați puternici în experiența religioasă.

Poziția adoptată la Minneapolis a fost, în mod aparent, o barieră insurmontabilă care, într-o mare măsură, i-a închis în compania îndoielnicilor, a celor care pun întrebări, a celor care resping adevărul și puterea lui Dumnezeu. Când va veni o altă criză, cei care s-au împotrivit atâta vreme dovezilor adunate una peste alta vor fi din nou puși la încercare în punctele în care au eșuat atât de vădit, și le va fi greu să primească ceea ce este de la Dumnezeu și să refuze ceea ce este de la puterile întunericului. De aceea, singura lor cale sigură este să umble în smerenie, făcând cărări drepte pentru picioarele lor, ca nu cumva cel șchiop să fie abătut din cale. Contează întru totul cu cine ne însoțim, fie cu oameni care umblă cu Dumnezeu și care cred și se încred în El, fie cu oameni care urmează așa-zisa lor înțelepciune, umblând în scânteile focului pe care și l-au aprins ei înșiși.

Timpul, grija și osteneala cerute pentru a contracara influența celor care au lucrat împotriva adevărului au însemnat o pierdere cumplită; căci am fi putut fi cu ani înainte în cunoașterea spirituală; și multe, multe suflete ar fi putut fi adăugate la biserică dacă aceia care ar fi trebuit să umble în lumină ar fi stăruit să-L cunoască pe Domnul, ca să cunoască faptul că ieșirea Lui este pregătită ca zorile. Dar când atâta osteneală trebuie depusă chiar în biserică pentru a contracara influența lucrătorilor care au stat ca un zid de granit împotriva adevărului pe care Dumnezeu îl trimite poporului Său, lumea este lăsată în întuneric relativ.

Dumnezeu a intenționat ca străjerii să se ridice și, cu glasuri unite, să facă să răsunе o solie hotărâtă, dând trâmbiței un sunet deslușit, pentru ca tot poporul să alerge fiecare la postul său de datorie și să-și îndeplinească partea în marea lucrare. Atunci, lumina puternică și limpede a aceluia alt înger, care coboară din cer având mare putere, ar fi umplut pământul cu slava lui. Suntem cu ani în urmă; iar cei care au rămas în orbire și au împiedicat înaintarea chiar acelei solii pe care Dumnezeu a intenționat să pornească de la întâlnirea din Minneapolis ca o lampă care arde, au nevoie să-și smerească inimile înaintea lui Dumnezeu și să vadă și să înțeleagă cum a fost împiedicată lucrarea de orbirea minții lor și de împietrirea inimii lor.

S-au consumat ore în dispute asupra lucrurilor neînsemnate; prilejuri prețioase au fost irosite, în timp ce solii cerești s-au întristat, nerăbdători din pricina întârzierii. Duhul Sfânt — a existat atât de puțină prețuire a valorii Sale sau a necesității ca fiecare suflet să-L primească. Cei care primesc înzestrarea cerească vor ieși îmbrăcați cu armura neprihănirii pentru a se angaja în luptă pentru Dumnezeu. Ei vor respecta călăuzirile Domnului și vor fi plini de recunoștință față de El pentru îndurarea Sa. Dar în multe, multe locuri și în multe, multe ocazii, s-ar putea spune în adevăr, ca și în zilele lui Hristos, despre cei care pretind că sunt poporul lui Dumnezeu, că nu s-au putut face multe lucrări minunate din pricina necredinței lor. Mulți care au fost legați în lanțurile întunericului au fost respectați pentru că Dumnezeu i-a folosit, iar necredința lor a trezit îndoială și prejudecată împotriva soliei adevărului pe care îngerii cerului căutau să o comunice prin agenți umani — îndreptățirea prin credință, neprihănirea lui Hristos. Materialele din 1888, 1066-1070.